

Hồ Tĩnh Tâm

Ổ Chuột Và Ngai Vàng

Giữa thời đô thị hóa, cái thị xã vốn xưa nay nhỏ như bàn tay, vẫn thiu thiu ngủ, bỗng như choàng tỉnh, vươn vai sau một cơn ngái ngủ, rồi rùng rùng bước đi một cách hấp tấp, có phần hơi cẩu thả, theo bước lăn của cần cầu, xe ủi đất, xe chở cát đá, sắt thép, xi măng, gạch và hàng trăm thứ hằm bà lằng khác. Bởi sự phục sinh bất ngờ, bất ngờ một cách chóng mặt và khó hiểu ấy, nhiều ổ chuột cứ tự nhiên lòi ra, ầm mồm ra, lì lợm chường mặt đợi ngày đổi ngôi. Hấn cắn thù bố hấn tận xương tủy. Lão già làm sao mà nhai gặm nhanh thế một số tiền khổng lồ với chỉ hai hàm răng xệch xạc, lung lay như đu đủ trong vườn sau cơn bão. Người ta trả bao nhiêu cho cái ao tù của bố hấn, bố hấn bí mật đến câm lặng. Giả như gã có lên phường gặng hỏi cho biết thì cũng chẳng ai đâu hoài hơi đếm xỉa. Tất cả guồng máy vốn lười biếng xưa nay đã bị một cú huých tận mạng, khiến cho nó rung lên, quay vù vù với tốc độ chóng mặt. Đó là tốc độ của sự hấp tấp, cẩu thả một cách quá phản kích. Hấn nhắm mắt lại, làm rằm nhắm tính. Thì ra hấn cũng đã được tận hưởng gần ba tuần như ông hoàng bà chúa. Nghĩa là cơm sườn, rượu nếp, thuốc lá đầu lọc. Nhưng sao lại vù vù nhanh thế không biết? Máy triệu bạc mà chỉ vèo một cái. À, phải rồi. Hấn với mấy thằng bạn đã toi bời lử là ba trận bia chai quên trời quên đất. Cái thứ nước lạt hoét, ních vào chỉ tổ đầy

hơi, chướng bụng, mắc đi tới đi lui cái chỗ xả khai rùm. Giờ thì hần đói. Hần đang đói. Vậy mà sáng tới giờ hần đã ba lần ghé miệng vào vòi nước máy của công trường, uống lấy uống để như thách đố trời đất. Bụng hần vẫn đang óc ách, vẫn đang cồn lên đòi phải tọng vào một thứ gì đó. Nhìn quanh quất bốn phía. Toàn là sự mố meo đến thảm hại của một khu nhà hoang phế. Tại sao con mọt ăn được gỗ mà hần thì lại không? Hai hàm răng của hần còn khỏe lắm cơ mà. Nghe nói có người còn ăn được cả gạch non, gọi là bánh đất nung. Hần cầm lấy một miếng vữa mới cạy được trên bức tường còn khá sạch. Nhưng cát và xi măng lạo xạo và khô khốc không thể nuốt được. Hần nhăn mặt khạc nhổ; khạc nhổ tới quặn thắt cả vùng bụng dưới. Rồi thì hần nôn thốc nôn tháo, bắn nước trong dạ dày ra ồng ộc. Rõ ràng là là bao tử của hần đang cọ xát rất mạnh, mạnh tới đau nhói lên nỗi sợ mơ hồ sẽ bị quật ngã vì đói.

Đảo mắt ra phía sau, hần nhìn thấy nơi xó nhà nhờ nhờ tới có một chồng giấy. Hần bước tới, ngồi sụp xuống lục lọi chồng giấy đã dính bết vào nhau. Đó là chồng giấy báo với đủ thứ báo chí. Hần chẳng hơi đâu mà nghĩ ai từng là chủ nhân ngôi nhà này, chủ nhân của chồng báo chí này; hần chỉ quan tâm xem chồng báo có còn tờ nào sạch sẽ không. Quả nhiên là hần gặp may. Một cô gái nhìn hần, cười với hần cả bằng mắt và bằng miệng. Hần túm lấy cô gái lôi ra gần cái cửa sổ, nơi những sợi nắng chiều vẫn còn uể oải cố rọi vào một thứ màu bầm đỏ. Phía dưới cô gái là dòng quảng cáo cho thứ nước giải khát ngoại đang thịnh hành. Hần xé ngay dòng quảng cáo ấy, tọng vào mồm, nhai một cách ngon lành. Quả nhiên nước ngoại công hiệu có khác. Bụng hần đỡ sôi hơn. Được. Giờ thì phải tiếp tục đánh chén, tiếp tục tận hưởng cô nàng. Hần cẩn trọng xoi bộ ngực của cô gái trước. Rồi tới đôi bờ vai thon tròn. Rồi tới cái cổ trắng ngần trắng nõn. Cô gái vẫn cười với hần bằng mắt và bằng miệng. Hần dừng lại, soi cô gái ra chỗ những sợi nắng còn sót rớt

một cách vô vọng. Chà, đã đến lúc phải tận hưởng đôi mắt và gò má và làn môi chín mọng của cô ta rồi đây. Nhưng cần phải ra vòi nước tu một hơi cái đã. Kinh nghiệm của mấy ngày đói mềm xương đã dạy cho hắn bài học ăn giầy, là không được ăn ngấu nghiến liên tục.

Vòi nước không xa lắm. Nhưng cần phải đợi cho dòng nước vàng chạch ghi sét ra hết mới uống được. Trong khi chờ đợi, hắn linh cảm có ai đang xuất hiện ở đâu đó. Ai nhỉ? Ai lại đến đây vào giờ này? Mà đến cái xó hoang tàn này để làm gì? Có lẽ là hắn tưởng ra. Hắn xoay người nhìn nháo nhác một cách thận trọng. Vẫn chỉ là trống vắng, hoang tàn, ọi lên mùi ẩm mốc. Hắn yên trí ngoạm một miếng vào cằm và môi dưới của cô gái. Cô gái vẫn cười với hắn, thân thiện như chưa hề bị hắn ăn một miếng thịt nào.

Hắn cúi xuống, hơi nghiêng người để kê cái miệng lõm chồm râu ria vào vòi nước. Nước mát lạnh và ngọt như có đường vậy. Khoan khoái cùng cực.

Hắn khoái trá nhớ lại bữa cơm sườn cuối cùng với thằng bạn. Thằng này sau khi chén xong hai miếng sườn đã nói với hắn, lúc nào cần vài chục ngàn thì cứ đến. Vậy mà cả tuần nay nó biến đi đằng nào. Lại cả thằng bạn vác cá ngoài chợ đêm cũng vậy. Chúng nó biến đi đâu? Ngay cả bố hắn, bố hắn cũng biến đi đằng nào. Tất nhiên là lão vẫn còn tiền. Lão cáo lắm. Tiền không gởi ngân hàng mà giấu ở đâu đó. Nhưng cần quái gì. Vài hôm nữa hắn sẽ có việc làm. A ha! Việc làm. Tay công an khu vực đã hứa với hắn, đã đãi hắn một tô phở. Hắn có cần nhiều nhận gì. Bố hắn thẻ nào chẳng dành cho hắn chút đỉnh. Lão già đã hứa rồi. Lão phải cần đến hắn chứ. A ha! Sẽ có việc làm, có tiền. Hắn nhớ lại trận bia chai với hai thằng bạn. Chúng nó đều là người tốt, có điều chúng nó nghèo tới mực ra, đầu óc không bao giờ nghĩ xa hơn mấy cái câu cây hẹp thế bắc từ trên bờ chợ xuống ghe cá. Hắn thì khinh cái công việc đêm hôm công vác, ướt nhẹp và tanh tươi cá mú ấy. Thà đói vài ngày rồi có việc. A ha! Sắp có việc. Việc gì cũng được. Hắn mới

hăm sáu tuổi. Hăm sáu tuổi. Bố hắn thì đã ngoài bảy mươi rồi đấy. Vậy mà lão già vẫn còn gân, vẫn còn mỗi bữa đánh bay hai xị rượu. Được. Khi có việc, hắn sẽ đãi bố hắn mỗi bữa hai xị rượu. Sá gì thứ tiền từ trên trời rơi xuống cái ao tù nhớp nhúa ấy.

Nhét phần còn lại của cô gái vào túi quần, hắn lững thững bước về cái xó của hắn, trong bụng cảm thấy vui vui. Lát nữa hắn sẽ xức hai gò má của cô gái, sẽ xoi hai đôi mắt mê hồn của cô gái. Chà giai nhân và thịt sườn. Thịt sườn chắc chắn là phải ngon hơn gấp vạn lần. Hàng ngày hắn vẫn thấy giai nhân đầy ngoài đường, còn thịt sườn thì lâu lâu hắn mới thấy, mới được chạm răng vào. Hắn thọc bàn tay vào túi quần. Giai nhân vẫn ở trong đó, nhưng nàng không còn nguyên vẹn. Hắn đã xoi giai nhân một cách ngon lành. Nhưng dốt thật, tại sao hắn lại không để ý đọc xem giai nhân tên gì. Muốn tận hưởng khoái lạc thì cần phải biết tên giai nhân chứ. Ôi, giai nhân và thịt sườn, người đẹp và nước có ga, tất cả đều thơm phức và ngọt lịm. Cái xó của hắn là một ổ chuột không hơn không kém. Đó là góc còn lại của một ngôi nhà mà người ta đang đập dang dở thì dừng lại vì hết vốn gọi đầu tư. Thị xã của hắn có không biết cơ man nào là công trình bị hết vốn gọi đầu tư nửa chừng. Ngay cả khu đất của hai thằng bạn nổi khổ cũng là đất đang thuộc diện quy hoạch treo. Hơn chín chục phần trăm hộ dân cư đã di dời mà dự án thì vẫn thăm thẳm tận phương trời nào. Chỗ ấy nay là thiên đường của chồn cáo và chim chuột, đêm đêm sục lên mùi ngả ngớn hấp dẫn. Nhưng với hắn, đó là tử địa. Kim chích và dao nhọn. Tất cả đều nhọn hoắt. Hắn thấy hài lòng với ổ chuột của mình. Một cái tổ kín mưa kín gió, kín luôn cả sự nhòm ngó từ bên ngoài vào; chỉ cần đánh đu vào thanh dầm cốt thép, co người nhún chân một cái là tọt vào trong. Hắn đã tha vào đó hai manh chiếu, mấy cái bao bố, mấy bộ quần áo, hai cái xoong nhôm và một cái ấm nấu nước móp méo. Cả xoong và ấm hắn chưa hề dùng đến. Hăm sáu tuổi, hắn

vẫn còn đủ sức, đủ thời gian để đương đầu với cuộc sống, hấn chưa cần phải tha gạo muối về dành dụm. Có đói thì cũng chỉ vài ngày. Là bởi hấn phải tự trọng, hấn không thể vay mượn hay xin xỏ mấy thằng bạn còn cùng đình hơn cả hấn. Nếu hấn thỏa hiệp, bố hấn chắc sẽ lòi ra cho hấn một ít.

Nhưng hấn cần gì. Lâu dài hấn còn phải lo cho bố hấn là khác. Cái ao là của bố hấn chiếm đoạt từ hồi mẹ hấn mới tha hấn từ ngoài vĩa hè về nhà. Hầu hết đám quần cư xúm xụp quanh khu vực bố mẹ hấn cư ngụ đều chiếm đoạt như vậy. Họ từ những đâu mò đến, cầm cọc dựng một túp lều, sống lì ra vài năm là được cấp hộ khẩu, công nhiên thành công dân ngoại ô. Nghề thành thực nhất của cả xóm cộng cư là đãi rác lấy phân bán cho nhà vườn. Mẹ hấn trong một lần bơi móc đồng xú uế khắm lăm tanh tươi đã trúng phong đòn gánh, chết sùi bọt mép, chết cong cả người. Bố hấn chán đời sanh ra hay rượu. Khi cái ao chiếm đoạt bỗng dung được đền bù, bố hấn cho hấn mấy triệu, bảo mua cái xe đạp và sắm sanh ít quần áo, nhưng hấn đời nào mới cần những thứ đó; hấn nướng veo véo vào rượu trắng và cơm sườn. Ôi chao cái mùi cơm sườn. Hấn thoát nhớ tới giai nhân trong túi quần. Sao hấn lại không nhớ đọc tên của giai nhân. Có thể nàng ở thủ đô. Cũng có thể nàng ở Sài Gòn. Không thể nào có chuyện cô gái lọ lem lại trở thành giai nhân được. Một bộ cánh lên sân khấu bao nhiêu tiền? Một cây son môi bao nhiêu tiền? Một buổi tập thể hình bao nhiêu tiền? Đã có lần hấn chở ga đến nơi tập luyện của các giai nhân. Mắt hấn hoa lên trước mộng vụ và giò căng. Các nàng đứng ngời, sắp ngửa đủ dáng đủ kiểu; tất cả đều từa mờ hôi rợn rợn, làn da bóng ngời lên tới mức hấn soi thấy hấn sau ót một giai nhân đang tập chạy trên bàn trượt.

Nhưng mà giờ này, giá hấn có một đĩa cơm tấm với hai miếng thịt sườn? Ừ nhỉ! Cả hai thằng bạn đều nói, lúc nào cần vài chục ngàn thì cứ hỏi. Nhưng mà chúng nó tự nhiên biến đi đâu cả thể không biết. Thị xã vẫn chỉ như bùm

tay. Hay là về với bố hấn, thỏa hiệp với bố để kiếm đỡ một ít. Tất nhiên là không thể. Bố hấn đang không lại bày đặt cru mang một nạ dòng mới ba mấy tuổi mà đã hai con. Kể cũng tội con mụ trơ trọi với hai mống lít nhít. Nhưng thôi đời phải vậy! Sướng cho lắm vào thì phải chịu khổ chứ! Hấn đã lỡ hăm hực chửi mụ là ăn bám, chửi bố hấn là đồ ngu, đồ đại gái. Hấn nhớ bố hấn đã lồng lên, sùi bọt mép tức giận đến thế nào. Lúc hấn ra đi, hấn thấy con mụ ngồi ôm hai đứa con vào lòng, sùm sụp nhếch nhác và tội nghiệp như một đồng giẻ rách. Hấn còn đường nào nữa mà về. Nhưng hấn đã sắp có việc. A ha! Có việc! Sẽ chấm dứt việc tu nước máy, nhai giấy báo. Cùng lắm sáng mai hấn sẽ ký còm sườn buổi sáng, ký còm mực xào buổi trưa, ký còm hột vịt thịt kho buổi chiều, buổi tối đi vác cá ngoài chợ. Hăm sáu tuổi. Hấn sợ gì cơ chứ.

Thò tay vào túi quần, hấn biết hấn đang chạm vào gò má giai nhân. Giai nhân có thể bằng tuổi hấn, có thể ít hơn, hoặc hơn một vài tuổi, điều đó chẳng nghĩa lý gì. Tất cả giai nhân trên đời này đều trẻ, đều không có tuổi, đều thuộc một thế giới khác với thế giới của hấn. Bây giờ hấn chỉ cần thịt sườn, cần gấp được hai thằng bạn. Không, có lẽ hấn cần một giấc ngủ cho tỉnh trí để tính chuyện sáng mai có nên ký sổ thịt sườn, hột vịt thịt heo và mực xào. Hấn cần phải có thứ gì thực dụng hơn là tọng giai nhân bằng giấy báo vào dạ dày.

Hấn có trong ổ chuột của mình mấy cây đèn cây mà hấn cũng không nhớ đã mua từ lúc nào. Nhưng nắng vẫn còn le lói mà châm đèn cây thì vô lý quá. Phải tận dụng những giọt nắng sót cuối cùng như hấn đã tận dụng giai nhân giấy báo để đánh lừa cái dạ dày lép kẹp. Cần phải nhào một vòng khu giải tỏa, tìm xem có thứ gì có thể ăn sống, hay có thể nấu lên. Đất hoang mấy tháng trời, rất có thể bắt được vài con cóc, vài con ốc sên, hay một cây chuối non, một vài trái mít non hay trái đu đủ xanh gì đó. Hấn không tin là cuộc

đất rộng rinh hoang phế lại không kiếm được một thứ gì khả dĩ có thể nuôi ấm bao tử. Hắn có con dao, có bật lửa, nghĩa là hắn vẫn có hy vọng trong tầm tay. Chỉ cần hắn đánh đu dầm bê tông cốt thép, nhún chân co người nhảy ra ngoài, hắn có thể giải tỏa cơn đói đã lại đang nhói lên hành hạ hắn. Trượt theo những sợi nắng bầm héo hắt úa tàn quái xế, hắn lần đi giữa vôi vữa, gạch ngói, rác rưởi và không biết cơ man những đồ bát nháo vút đi của thiên hạ trong cuộc đời đang sắp diễn ra. Đầu óc trống rỗng, uể oải sự lười biếng, chán chường. Cơ bắp chùng xuống, chảy nhão sự mệt mỏi. Hắn tìm thấy một bụi chuối, nhưng lại là thứ chuối tiêu già còi cọc, thứ chuối mà thân và bắp đều chất ngậm không thể nuốt được. Hắn tìm thấy một cây đu đủ, nhưng lại là đu đủ đục, lòng thòng những chuối hoa rũ xuống một cách đáng ghét. Hắn nhìn thấy một vài con cóc, nhưng các cậu ông trời đều nhanh chân lui vào các kẹt hốc lỗ ngổn bê tông và gạch đá. Tóm lại hắn hoàn toàn thất bại trong cuộc kiếm tìm vô vọng; cuộc kiếm tìm mà càng đi hắn càng thấy dạ dày chà xát tới nhoi nhói, tới muốn lôi giai nhân trong túi quần ra, ngoạm tuốt cả mắt và má của nàng. Nhưng như thế thì nhẫn tâm quá. Hắn đã xoi hai bầu ngực nàng, đôi bờ vai nàng, cổ nàng. Tất cả những thứ đó đều có thể, bởi vì tất cả đều vô hồn, đều chỉ bùng lên sự mời mọc đánh chén, còn đôi mắt của giai nhân thì lại là chuyện khác, đôi mắt ấy nhìn thấy hết, hiểu hết. Hắn là thằng trai hăm sáu tuổi. Một tuần và hai ngày nữa hắn hăm bảy. Còn giai nhân, tất nhiên là nàng không có tuổi. Cũng như miếng thịt sườn vậy, khi đã chín rồi, đã thơm phức lên rồi, thì làm gì còn có tuổi.

Àm! Ùng!

Àm! Ùng!

Tiếng sấm khàn đục nổi lên ở đâu đó. Cái đầu rỗng tuếch vì đói của hắn không thêm thêm đêm xia. Hắn chỉ biết là trời đã trở lạnh, đã sắp mưa giông âm ả.

Cần phải chui về cái xó của hấn, cái ổ chuột ẩm cúng của hấn. Đêm nay hấn vẫn còn một phần của giai nhân trong túi quần. À, tại sao hấn lại không thu mình rình đập con chuột cống quái quỷ ấy nhỉ? Con chuột to như con heo con, kêu éc éc như heo con. Số giấy trong hốc nhà đủ để hấn quay chín con chuột. Thịt chuột thịt heo cũng là thịt. Mảng sườn con chuột cống phải bằng tất cả mấy miếng sườn mà hấn đã xực với com tấm khi trong túi còn rủng rỉnh mới tiền bố hấn cho để mua xe đạp và quần áo. Hấn vấp phải một khúc cây, lượm lên nấn nấn thấy còn cứng, hấn liền cầm lấy, vung lên mấy cái như thách thức cơn giông đang sầm sập kéo đến. A ha! Hấn sẽ quay con chuột cống kéch xù bằng mớ giấy báo mà từ trong đó hấn đã moi ra được giai nhân. Tiếc là hấn đã ngu dốt mà quên đi việc phải đọc để biết tên giai nhân trước khi xực hết một phần da thịt và quần áo của nàng. Có lẽ nàng không cần những thứ ấy nên nàng vẫn cười rất tươi và rất thân thiện với hấn. Có thể tất cả các giai nhân đều như vậy, chứ đâu như con Thấm còi, con Hương ọ. Chúng nó, đưa thì ồm nhách, tong teo như con khô mắm, đưa thì ú nu, trùng trục như cối xay, vậy mà mặt mũi lúc nào cũng quạu đeo như bình trà sứ vôi, hơi tí là cong vênh bản mặt, ngấm nguyệt hăm hứ, làm như bị xúc phạm trình tiết ngàn vàng. A ha! Con chuột cống hôm nay phải chết. Phải chết! Chuột bao giờ cũng là chuột, chẳng nên để chúng tồn tại làm gì. A ha! A ha!

Hấn rướn người đu vào dầm bê tông cốt thép, nhún chân co người nhảy vào ổ chuột của hấn, cùng lúc với cơn mưa giông sập xuống. Quái quỷ gì thế này! Ai đã đốt lên cùng lúc những hai cây đèn cây của hấn. Một ngọn gió lọt vào, thổi tắt phụt một ngọn nến, ngọn còn lại vẫn đủ soi cho hấn thấy một người đàn bà mà nhìn gương mặt không thể đoán được là bao nhiêu tuổi. Chị ta ngồi co người lại, quờ tay phải túm lấy một viên gạch thủ thế. Tự nhiên hấn cũng rút phắt con dao ra. Người đàn bà nhích sát vào góc nhà, quờ

nốt tay trái túm lấy một hòn đá, ánh mắt và gương mặt căng lên như đang sắp sửa phải đối phó với cú mổ kinh hoàng của một con rắn hổ. Hắn biết cần phải làm gì. Hắn bước lùi lại một bước, ném con dao về phía người đàn bà đã đường đột xâm chiếm ổ chuột của hắn.

- Tôi đã làm gì mà chị xù lên như con mèo thế này?

Người đàn bà dùm lại, vòng hai tay ôm ngực, nhưng viên gạch và hòn đá thì vẫn chưa buông xuống.

Hắn lại hỏi:

- Làm sao chị biết mà chui vào đây?

Cơn mưa ngoài trời đã trở nên điên loạn, ầm ào, ràn rạt, như gào như thét. Một ngọn gió lộng vào, ngọn nến còn lại tắt phụt. Hắn thò tay vào túi quần lấy bật lửa. Bàn tay của hắn đung vào giai nhân trước rồi mới đung vào cái bật lửa. Hắn quẹt tới ba lần cái bật lửa mới cháy.

- Mưa to quá! - Hắn nói.

Người đàn bà buông hòn đá và viên gạch xuống, dùng tay phải đẩy cây nến về phía hắn. Hắn ngồi quỳ xuống, thận trọng thấp cây nến, đem vào tận góc nhà kín gió cắm xuống. Rồi hắn thấp thêm ngọn nến thứ hai. Mắt liếc thấy cái giỏ xách bằng lác, không biết căng phòng những thứ gì bên trong. Linh tính của gã trai bị đói mách cho hắn trong đó nhất định phải có thứ gì ăn được. Đàn bà và con gái lỡ độ đường bao giờ cũng cẩn thận, cũng giấu kín những thứ gì có thể ăn được cho ngày hôm sau. Họ hay để dành phòng hờ một cách tinh quái còn hơn cả chuột. Mắt hắn như bị thôi miên vào cái giỏ lác bí ẩn. Yết hầu hắn chạy nhon nhót. Bụng sôi lục sục. Nước miếng tứa ra. Hắn đứng dậy, quay mặt đi chỗ khác, thọc tay vào túi quần, biết chắc giai nhân đang cười hắn. Hắn giả vờ ho mấy tiếng. Bụng nghĩ, đêm nay không biết phải đối xử thế nào với người đàn bà lạc lõng ba vạ này. Có thể hắn sẽ chiếm chị ta, chiếm cái giỏ; hay là chỉ tước đoạt cái giỏ rồi tổng cổ chị ta ra

khỏi ổ chuột của mình. Nhưng lỗ trong đó toàn quần áo và những thứ đồ ba vạ của đàn bà? Hắn bỗng nhào người ra, xuôi lơ đến từng cơ bắp, tự thấy mình đang biến thành một thằng hèn.

- Đói lắm phải không? - Giọng người đàn bà cất lên, nhỏ và ấm, nhưng vẫn không bị chìm đi trong tiếng mưa quất âm ào.

Hắn xoay người lại, thật thà gật đầu.

Người phụ nữ khẽ khàng mở cái giỏ ra. Một ổ bánh mì. Một hộp com. Hai trái dưa leo. Hai con cá bạc má và một trái ớt sừng trâu. Hắn thộp ngay lấy ổ bánh, nhưng rồi lại bỏ ngay xuống. Hắn thấy cần phải thể hiện bản lĩnh hăm sáu tuổi của mình. Giai nhân vẫn ở trong túi quần của hắn. Giai nhân và bánh mì, khác hẳn giai nhân với thịt sườn chứ.

Người đàn bà chỏi tay ngồi nhích sang một bên, nhường chỗ cho hắn.

- Ăn đi! Tui vẫn còn một ổ bánh trong giỏ.

- Nhưng chị là ai? Tại sao lạc vô đây?

- Tui lên xin làm thợ hồ. Mỗi ngày kiếm được hai chục ngàn. Chưa dám thuê nhà trọ.

Tự nhiên, không biết ai móc miệng, hắn cũng nói:

- Tui cũng lên đây kiếm chỗ xin làm thợ hồ.

- Vậy mai đi với tui. Sức như anh, thiếu gì việc.

Nghe giọng nói nhỏ nhẹ của người đàn bà, tự nhiên cơn đói vẫn dày vò hành hạ hắn mấy ngày qua biến đi mất. Hắn thấy cần phải làm một việc gì đó. Có thể là súc cái ấm nhôm, hứng nước mưa nấu một nồi nước. Chỉ cần nướng một mẩu bánh mì cho vào là có ấm nước thơm phức. Hắn sẽ dọn sạch đồng đồ nát bê bộn, biến cái ổ chuột tối tăm thành ngai vàng để ngồi thức qua đêm với người phụ nữ. Nhìn kỹ thấy chị ta vẫn còn trẻ. Chẳng qua vì bộ quần áo lao động xé rách, vì nước da sạm nắng, chứ chị ta cũng có đến nỗi nào. Hắn biết, bây giờ người ở nông thôn kéo về thị xã nhiều lắm. Họ tập

tỉnh kiếm việc với hy vọng đổi đời. Có lẽ nhà cái chị này cũng là một người như vậy? Chết tiệt nỗi hy vọng đại dột ấy đi. Chính hắn sống ở thị xã gần ba chục năm, hắn cũng chỉ quanh quẩn bên bãi rác ngoại ô. Mùi xú uế của rác rưởi đã nhiều lần xua đuổi hắn, xui khiến hắn phải tìm cách thoát ra, nhưng hắn biết thoát ra bằng cách nào. Mấy ngày qua hắn đã ném mùi lẫn lóc trong ổ chuột. Lòng tự trọng và tự ái đã bóp mềm hắn ra từ thịt da tới bao tử. Vui thật. Trong bao tử của hắn đã có một phần của giai nhân, phần còn lại vẫn đang trong túi quần; cần phải hóa vàng cho nàng. Hắn thọc tay vào túi quần, nắm lấy hai gò má, hai con mắt của giai nhân, bóp xiết lại thành cục. Lát nữa giai nhân sẽ được thăng hoa cùng ngọn lửa. Giờ thì hắn cần phải nấu một ấm nước, cần phải thanh toán ổ bánh mì và có thể là cả hộp cơm nữa. Hắn đang đói run lên, còn bên ngoài thì trời vẫn đang mưa sầm sập.

Con chuột cống bất chợt xuất hiện, ló đầu ra ở một cái ngách cách hắn hai mét rưỡi. Hắn xoay người, nhẹ nhẹ nắm lấy khúc cây. Người đàn bà ngạc nhiên hỏi:

- Anh định làm gì?

Hắn giật mình.

- À, một cuộc thanh lọc để tẩy trần. Chị cho tôi xin ổ bánh mì nào?

Nguồn: evăn

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 26 tháng 8 năm 2005